

изтокъ. Животнитѣ обикновено винаги спазватъ пжтя си, затова и чакамъ тукъ.

— Ами ако дойде тази вечеръ отъ изтокъ? — запитахъ азъ.

— Невъзможно е — ми отговори той — и се вслуша въ далечината.

Чуваха се виковетѣ на хората му, които искаха да подплашатъ тигъра. Вилиямъ приклезна и пое пушката си. Азъ сжщо хванахъ моята и се приготвихъ за стрелба. Бѣхъ застаналъ на изтокъ и се готвѣхъ да се обърна, когато въ далечината се чу едно гърлесто мяукане. Вилиямъ успѣ само да ми пришепне да стоя мирно и да не се обръщамъ. Азъ заставахъ като статуя. Само съ очитѣ си потърсихъ Вилияма. Той бѣ като закованъ. Прѣстѣтъ му бѣ въ спусъка на пушката. Тишината и неподвижността сж най-важнитѣ условия при ловъ на тигри, защото тигърѣтъ има много силни очи и много тънъкъ слухъ. За това пѣкъ обонянието му е слабо.

Минаха нѣколко минути, и азъ очаквахъ да чуя пушката на Вилияма. Той обаче не стреля. Сигурно тигърѣтъ не бѣ се появилъ още. Не смѣяхъ да погледна на западъ, и както си седѣхъ съ полувдигната пушка, трѣпки полазиха по тѣлото ми. Точно срещу мене, едва на 20 крачки отъ Вилияма, стоеше едно огромно тъмно тѣло съ блѣскави очи. Тигъръ. Черната му опашка се движеше заканително. Моятъ приятелъ бѣ съ грѣбъ къмъ него. Въ такива моменти не се мисли. Действува се инстинктивно. Безъ да издамъ звукъ, азъ дигнахъ пушката и изпразднихъ дветѣ ѣ цеви въ гърдитѣ на тигъра. Той падна намѣсто. Въ туй време Вилиямъ скочи и почна да ме навиква:

— Не искамъ да те видя вече: съ твоята страховитостъ ти ме накара да пропусна тигъра.

Въ това време, докато той ме навикваше, едно тѣсно тѣло профуча презъ въздуха и изчезна въ гжста-